

Sfântul Proroc Ilie

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

28 Iunie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 17 † ANUL II

Ev. Matei 6, 22-33: „Zis-a Domnul: Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult!”

DUMINICA A TREIA DUPĂ RUSALII

„De va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat; iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat.” „Ochi” este numită aici mintea. iar trup întreaga alcătuire a sufletului. Astfel, dacă mintea e simplă, în suflet e lumină; dacă mintea este vicleană, în suflet va fi întuneric. Dar ce este mintea simplă și ce este mintea vicleană? Mintea simplă este aceea care primește tot ce este scris în cuvântul lui Dumnezeu cu credința nestrămutată că totul este așa cum se spune acolo: în ea nu este loc pentru nici un fel de vicleșug sau înșelăciune. Mintea vicleană este aceea care se apropie de cuvântul lui Dumnezeu cu viclenie, cercetând și iscodind cu gând fățarnic. Ea nu poate să creadă de-a dreptul, ci supune cuvântul lui Dumnezeu filozofărilor

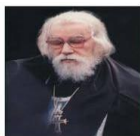
apropiindu-se ucenic, ci ca critic, apoi fie ca îl ia spune cu „da, nu e rău”. minte nu are atitudine ea nu crede -

în cuvântul lui Dumnezeu, iar filozofările sale sunt totdeauna lipsite de statomicie: azi așa, maine altfel. Ca atare, în ea nu-s decât îndoieli, nedumeriri, întrebări rămase fără răspuns; nimic nu e la locul său acolo și e silită să umble în întuneric, pe pipăite. Mintea simplă, în schimb, vede totul limpede: pentru ea fiecare lucru are un caracter definit de cuvântul lui Dumnezeu; de aceea, totul este în ea la locul său și ea știe întocmai cum să se poarte în orice împrejurare - umblă, care va să zică, pe drumuri netede, luminate, cu deplina încredințare că acestea duc la țnita cea bună.

sale, de el nu ca un judecător și verificându-l; iar în răs, fie ca superioritate: Acest fel de niciodată o fermă, fiindcă lucru limpede -

Arhimandrit Ioan Krestiankin - Astăzi este începutul mântuirii noastre Predici: „Toți ajung să-și ducă crucea în viață. Nu am putut-o evita nici noi, nu vor putea nici copiii noștri, nici copiii copiilor noștri. Părinții au obligația principală de a înțelege sensul purtării crucii.”

Mihai Eminescu, Doină

Ștefane, Măria ta,
Tu la Putna nu mai sta,
Las arhimandritului
Toată grija schitului,
Lasă grija sfinților
În sama părinților,
Clopotele să le tragă
Ziua-ntreagă, noaptea-ntreagă,
Doar s-a-ndura Dumnezeu,
Ca să-ți mântui neamul tău!

† 2 iulie 1504 - 2020, 516 ani de la trecerea la Domnul. Canonizat pe 20 Iunie 1992, Sinodul B.O.R.

Evangelia Duminicii a treia după Rusalii de la Matei capitolul 6, versetele 22 la 33, rezumată în calendar sub titlul Despre grijile vieții, este una dintre cele mai frumoase și mai pline de substanță și face parte din Predica de pe munte a Mântuitorului nostru Iisus Hristos. În partea a doua a acestei predici, după ce Mântuitorul arată că „faptele dreptății” - milostenia, rugăciunea și postul - trebuie săvârșite în taină, iar nu pentru slavă deșartă, El ne îndeamnă să nu ne adunăm comori pe pământ, ci în cer; să ne păstrăm curat ochiul inimii, căci altfel, lipsiți de lumina „care este în noi”, întreaga noastră existență nu va fi altceva decât o orbecăială în întuneric. Ne îndeamnă să nu ne facem slujitori ai lui „mamona”, adică ai bogățiilor lumesti, căci „nimeni nu poate să slujească la doi domni”. În ceea ce privește necesitățile vieții, să ne punem cu toată puterea încrederea în Tatăl Ceresc, căci El poartă de grijă întregii creații și cu atât mai mult omului, coroana creației, și să căutăm „mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui”. Sfânta Evanghelie din această duminică îi îndeamnă pe oameni să nu devină robii materiei, să nu se lase biruiți de grijile materiale. Adresându-Se ascultătorilor Săi, Domnul nostru Iisus Hristos le spune: „Nu vă îngrijiiți pentru viața voastră ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca (...). Priviți la păsările cerului, luați seama la crinii câmpului” (Matei 6; 25, 26, 28). Această Evanghelie face din Duminica a treia după Rusalii o stăruitoare chemare din partea Mântuitorului ca, mai înainte de a ne îngriji de cele ale trupului, să căutăm ceea ce este cel mai mult de trebuință sufletului, și anume Împărăția cerurilor. Evangelia ce se citește în această duminică se încheie astfel: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate celelalte se vor adăuga vouă!” (Matei 6, 33). (Un articol de: Pr. Ciprian Florin Apetrei - 06 Iul, 2019 - Ziarul Lumina.ro)

Cel întru sfinți părintele nostru **Ghelesie de la Râmeț** a fost arhiepiscop al Transilvaniei în secolul al XIV-lea, călugăr, pustnic și unul din organizatorii monahismului în

Transilvania. Pomenirea Sfântului Ierarh Ghelesie de la Râmeț se face în Biserica Ortodoxă a **30 iunie**. Sfântul Ghelesie a viețuit în secolul al XIV-lea. A pustnicit pe valea râului Râmeț (în județul Alba). Se știe că în **1377** Sfântul Ghelesie era arhiepiscop în Transilvania, dar se cunosc puține date istorice despre viața lui. Menționarea Sf. Ghelesie și a anului 1377 apare într-o inscripție de pe peretele care desparte naosul de pronaosul bisericii de la Râmeț: „*Scris-am eu mult greșitul robul lui Dumnezeu Mihul zugravul de la Crișul Alb în timpul Arhiepiscopului Ghelesie, anul 1377, 2 iulie, în zilele regelui Ludovic*”. A fost cel mai cunoscut pustnic din regiune în secolul al XIV-lea. Alți pustnici veneau la el pentru sfat duhovnicesc. Împreună cu unii dintre ei și cu ucenicii care s-au adunat în timp în jurul lui, sfântul Ghelesie a întemeiat Mănăstirea Râmeț (azi mănăstire de maici). După tradiția locală, cuviosul Ghelesie a murit coborând spre mănăstire, călare pe asin care l-a dus singur acasă. În fața bisericii, unde s-a oprit, a rămas imprimată copita măgarușului într-o piatră care se află și astăzi în muzeul mănăstirii. Se povestește că la șapte biserici, între care și la mănăstire, clopotele au început singure să bată la moartea lui. Pe 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea oficială a Sfântului Ghelesie. Canonizarea solemnă s-a făcut la Mănăstirea Râmeț la 30 iunie 1992, a doua zi după sfințirea/tărnosirea bisericii noi. Capul sfântului a fost descoperit în mod minunat în secolul XX, și se află expus pentru închinare în biserica principală a Mănăstirii Râmeț. Moaștele lui sunt făcătoare de minuni, multe mărturii fiind adunate la mănăstire și publicate în cărți. Părțile din Moaștele Sfântului se află la: Mănăstirea Râmeț, jud. Alba, Mănăstirea Șeghea, jud. Satu Mare, Mănăstirea Robaia, jud. Argeș, Parohia Sfânta Treime - Schitul Beștelei, Pitești, jud. Argeș, Mănăstirea Sireți, Republica Moldova, Biserica Sf. Simeon Stălpnicul, Vatra, Republica Moldova. (https://ro.orthodoxwiki.org/Ghelesie_de_la_R%C3%A2me%C8%9B).

SFINȚII APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL

Prăznuim azi pe cei mai aleși dintre Apostoli, pe Sfinții Petru și Pavel. Așa au rânduit Sfinții Părinți, ca acești corifei ai Apostolilor să fie pomeniți împreună în aceeași zi, în 29 iunie. Sfinții Apostoli Petru și Pavel erau însă firi foarte deosebite. Cu multe calități care-i deosebesc și care ne fac să ne punem întrebarea: Cum de Biserica s-a gândit să-i cinstească în aceeași zi de sărbătoare?

1. Iată, de exemplu, în timp ce Sfântul Apostol Petru era pescar, om simplu și necărturar, celălalt, Sfântul Apostol Pavel, era învățat, având dascăl pe vestitul Gamaliel.

2. Sfântul Apostol Petru era o fire entuziastă, vulcanică, voluntară, gata oricând să-și dea viața pentru Hristos, Sfântul Apostol Pavel însă eră o fire analitică, prelucrând și dezvoltând în Epistolele sale învățătura Sfințelor Evanghelii.

3. În sfârșit, Sfântul Apostol Petru a fost verhovnic al Apostolilor, căpetenia sau liderul lor, în timp ce Sfântul Apostol Pavel nici măcar nu a avut privilegiul de a-L vedea vreodată pe Hristos în viața Sa pământească. Cu toate acestea însă, „Apostol al neamurilor”. Iată, așadar, că prăznuim astăzi două persoane sfinte foarte deosebite: unul pescar, celălalt cărturar; unul - fire entuziastă, celălalt - fire analitică de scriitor; unul - verhovnic sau căpetenie a Apostolilor, celălalt - fară să-L fi văzut pe Hristos vreodată - Apostol al tuturor neamurilor.

Sfântul Apostol Petru, dragii mei, era un pescar din Betsaida Galileii. Om simplu și fară nici un fel de școală, dar care a învățat direct de la Mântuitorul Iisus Hristos. Vreme de trei ani și jumătate, necărturarul și neînvățul Petru a ascultat învățătura Sa mântuitoare, iar când, la Cincizecime, Duhul Sfânt S-a pogorât și i-a inundat cu dumnezeirea Sa ființa pescarului Petru, acesta a devenit Apostol, ba încă verhovnicul lor. El, necărturarul, care n-a învățat niciodată la nici o școală, a ieșit în fața mulțimilor la Cincizecime și a vorbit atât de dumnezeiește și atât de înalt despre tainele lui Dumnezeu, încât nimeni nu a îndrăznit să-l întrebe altceva, decât numai: „Bărbăți frați, ce să facem?” - „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt” (Fapte II, 37-38).

Sfântul Apostol Pavel, din Tarsul Ciliciei (în teritoriul Turciei de astăzi), a fost pregătit încă de tânăr la școala lui Gamaliel, însușindu-și toată învățătura și filozofia timpului. Pe aceasta a pus-o în slujba lui Dumnezeu, de îndată ce l-a transformat din Saul - prigonitorul, în Pavel - Apostolul neamurilor. Astfel, Sfântul Pavel, intrarmul cu învățătura și știința lumii acesteia, dar peste care s-a așternut și harul lui Dumnezeu, Care i S-a arătat pe drumul Damascului, și dumnezeiasca învățătură a Duhului Sfânt pe care a deprins-o în chip minunat în pustiul Arabiei, devine cel mai misionar dintre Apostoli, cel care a încreștinat nu doar Asia Mică, ci și Europa, ajungând până în Italia și Spania. Fire analitică și înțeleaptă, a preluat în Epistolele sale învățătura Sfințelor Evanghelii, analizând-o și dezvoltând-o și arătându-ne nouă, până astăzi, care sunt înțeleșurile cele mai adânci și mai profunde ale acelora. Sfântul Apostol Petru, fire entuziastă, voluntară și vulcanică, este cel care totdeauna lua cuvântul în numele grupului de Apostoli. El a răspuns atunci când Hristos i-a întrebat la un moment dat: „Cine spun oamenii că sunt?” Iar ei au răspuns: „Unii, Ioan Botezătorul, alții Ilie, alții Ieremia sau unul dintre prooroci.” „Dar voi cine ziceți că sunt?” Și a răspuns Petru: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu.” „Fericit ești, Simone, fiul lui Iona, că nu trup și sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu Cel din ceruri. Și Eu îți zic ție că tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile iadului nu o vor birui” (Matei XVI, 16-18). Așa era Petru: cel mai pregătit dintre Apostoli să moară pentru Hristos. Când Mântuitorul Hristos, vorbind de patimile ce-L erau pregătite, și-a vestit moartea, Petru a arătat hotărât că și el este gata să moară împreună cu învățul său. Numai că lucrurile nu au stat chiar așa până la urmă. Totuși, pentru spiritul său voluntar, Petru a fost pus de către Hristos verhovnic sau căpetenie a Apostolilor. Iar celălalt, Pavel, pentru misiunea pe care a desfășurat-o, mai cu seamă în cele trei călătorii misionare pe care le-a întreprins pe coastele Mării Mediterane, a fost supranumit Apostolul neamurilor. lubiți credincioși,

Deși firi deosebite, totuși Biserica a hotărât ca Sfinții Apostoli Petru și Pavel să fie prăznuți astăzi împreună. Și aceasta nu doar pentru faptul că amândoi sunt căpetenii, vârfulurile apostolilor, ci, cu siguranță, și pentru asemănările care îi leagă atât de mult. Oricât de deosebiți ar fi ca firi, iată și câteva asemănări și calități comune: **1.** și unul, și altul au fost răpiți în lumina dumnezeiască: Sfântul Apostol Petru pe Muntele Taborului, unde a pregustat și a văzut încă de pe pământ ce va să fie fericirea cea veșnică, iar Sfântul Apostol Pavel până la al treilea cer, cunoscând astfel, încă de aici, taina celor viitoare. Sfântul Apostol Petru a simțit cu inima sa, cu ființa sa, ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu: „Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești voi face aici trei colibe: Ție una și lui Moise una și lui Ilie una” (Matei XVII, 4), neîndrăznind să ceară direct înveșnicirea fericirii pe care o trăia. Celălalt, Sfântul Apostol Pavel, scrie despre sine însuși, fară să spună lămurit că se referă chiar la persoana sa, că a fost răpit în Duhul până la al treilea cer de către Dumnezeu și a văzut și a simțit asemenea lucruri pe care gura nu poate să le grăiască, urechea nu poate să le audă, iar la inima omului nu se pot sui (II Cor. XII). Asemenea taine minunate a cunoscut Apostolul neamurilor încă de pe pământ. **2.** O altă asemănare între Apostolii Petru și Pavel: amândoi au cunoscut căderea. Amândoi au încercat depărtarea de Dumnezeu: Sfântul Petru ca apostat, Sfântul Pavel ca prigonitor sau persecutor al creștinilor. Sfântul Petru ca apostat, pentru că s-a lepădat de Mântuitorul Hristos, în pofida faptului că s-a arătat gata să moară oricând alături de învățul său. Când slugile mai marilor fariseilor și cărturarilor l-au recunoscut: „Nu cumva ești și tu dintre ucenicii Lui?”, Petru s-a temut și s-a lepădat de învățul său de trei ori: „Nu cunosc pe Omul Acesta”. Și a cântat apoi cocoșul și și-a adus aminte Petru că prevăzuse Hristos lepădarea lui.

Și auzind cântecul cocoșului, Petru, „ieșind afară, a plâns cu amar” (Matei XXVI, 75). Aceasta este căderea Apostolului Petru. Ceea ce l-a asemănat cu Sfântul Apostol Pavel este că și acesta a gustat din plin depărtarea de Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat mai înainte de convertirea lui. Era fariseu de neam și respecta cu toată ființa lui Legea Veche, Mozaică. Și cu toată convingerea lui credea că Iisus Hristos, despre care auzise că a propovăduit o anumită învățătură - după părerea multora, și mai cu seamă a fariseilor, potrivnică celei lui Moise - credea cu toată convingerea că Iisus Hristos fusese un impostor, un învățător fals, un profet fals. Pentru aceasta, auzind, după moartea și învierea lui Hristos, că ucenicii Lui învățau despre Hristos că este viu, a luat scrisori de la mai marii sinagogii să meargă și să persecute pe creștini, pe apostoli și pe oricine se va dovedi că știe ceva despre trupul lui Iisus, „dispărut” din mormântul din Ierusalim. Plin fiind el de această răvnă, sinceră de altfel, a plecat către Siria să prindă pe creștini și să-i aducă în lanțuri la Ierusalim, iar pe drumul Damascului s-a întâlnit chiar cu Iisus. Nu însă cu Iisus furat și mort. Nu cu un mort furat și ascuns de ucenicii Săi, ci cu Iisus cel viu. Acesta i S-a arătat ziua în amiaza mare și l-a întrebat: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești?” „Cine ești, Doamne?” „Eusunt Iisus, pe care tu îl prigonești. Greu îți este să izbești cu piciorul înțepușă. (...) Ridică-te, intră în cetate și ți se va spune ce trebuie să faci” (Fapte IX, 4-5). Și a înțeles Pavel, dragii mei, că era în minciună, era în întunerice, iar Hristos, „Lumina” care i S-a arătat pe drumul Damascului, i-a dăruit adevărata lumină care l-a făcut să nu mai vadă în Iisus un simplu muritor, un simplu mort furat de către ucenicii Săi, ci să-L vadă pe Iisus viu, Iisus Dumnezeu, să se convertească și să-i dăruiască Lui întreaga sa viață de după aceea. Aceasta este căderea și ridicarea lui Petru. **3.** În sfârșit, dragii mei, o altă asemănare între Apostolii Petru și Pavel este aceea că amândoi au primit cununa muceniciei la Roma, capitala Imperiului ce stăpânea în vremea aceea lumea. Sfântul Petru a fost răstignit pe cruce, cerând să nu fie răstignit precum Hristos, pentru că nu se socotea vrednic, ci cu capul în jos și cu picioarele în sus, privind spre cer, unde dorea a se sălășlui. Apostolului Pavel însă, fiind cetățean roman și neîngăduind legile romane să fie răstigniți sau să fie omorâți în fel de fel de chinuri barbare cetățenii romani, i-a fost tăiat capul, sfârșind, și unul, și altul, tot în „Cetatea eternă”. Iată, dragii mei, câteva repere, câteva cuvinte despre viața Apostolilor Petru și Pavel, prin comparație, ca să le reținem mai ușor. Ce ar trebui să învățăm noi de la fiecare? Pentru că, de aceea îi cinșim pe sfinți. Nu-i cinșim pe sfinți ca să facem istorie, ori narațiuni, relatând în mod sec ce a făcut fiecare. Îi cinșim pe sfinți ca să le urmăim exemplul și credința.

Ce, așadar, vom învăța de la Sfântul Petru? Ce altceva dacă nu răvna, voluntariatul său, entuziasmul său, faptul că totdeauna era gata să se ofere, să-și dea viața pentru Hristos. Și veți zice: „Da. Dar a căzut”. Și noi cădem. Dar să învățăm de la Apostolul Petru să ne ridicăm, așa cum el, ieșind după acea tăgăduire „a plâns cu amar” până când Hristos l-a repus în dregătorie, de trei ori întrebându-l: „Simone, fiul lui Iona, mă iubești?” „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc” (Ioan XXI, 17), de trei ori răspunzând și punându-l să păstorească oile cele cuvântătoare în pofida lepădării și căderii lui.

Ce să învățăm de la Apostolul Pavel? Să învățăm dragostea lui pentru un Hristos pe care nu l-a văzut niciodată. Sau l-a văzut doar în starea aceea duhovnicească de viziune, rugăciune și meditație, așa cum și noi, doar în felul acesta îl putem vedea pe Dumnezeu. Nu-L vedem cu ochii aceștia trupești, dar îl simțim în rugăciunea noastră. Îl simțim în inimile noastre, îl simțim în ființa noastră. Și să învățăm de la Sfântul Pavel spiritul acela misionar cu care el l-a slujit pe un Hristos pe Care, mai înainte îl prigonea. Să învățăm de la Apostolul Pavel să-l propovăduim pe Hristos nu atât cu gura noastră, că poate nu vom ști să fim la fel de convingători. Lumea de astăzi nu mai are atâta nevoie de cuvintele noastre măiestrite, pentru că știm, slavă lui Dumnezeu, am fost luminați, am fost învățați de înaintașii noștri și știm prea bine, fiecare dintre noi, ce avem de făcut. Să învățăm de la Sfântul Apostol Pavel să-L predicăm pe Hristos cu viața noastră. Aceasta așteaptă lumea mai mult de la noi, pentru că ochii sunt mai credincioși decât urechile. Lumea așteaptă să vadă exemple vii, creștini vii, care nu doar vorbesc frumos, dar care și trăiesc la fel de frumos. Care conving nu cu măiestritățile lor cuvinte, împodobite și alcătuite să sune cât mai frumos, ci care conving cu faptele lor, cu viața lor. Așa au fost Sfinții Apostoli Petru și Pavel dincolo de predica lor, necesară pentru vremea aceea, pentru că oamenii nu auziseră încă de Hristos, sau știa foarte puține lucruri despre El. Ceea ce a cucerit lumea însă a fost, mai cu seamă, exemplul lor. A fost viața lor, încununată în cele din urmă cu cununa muceniciei. Și unul, și celălalt au arătat că atât de mult îl iubesc pe Dumnezeu, așa de mult s-au lăsat pătrunși de învățătura lui Hristos, încât și-au dat viața pentru El. Iată ce trebuie să învățăm de la Sfinții Apostoli de astăzi, Petru și Pavel! Să-i rugăm, dragii mei, astăzi, la ziua lor, când ei se bucură în ceruri că Biserica le-a dăruit această zi comună de prăznuire, să mijlocească pentru noi la învățul lor, ca și noi, la locurile noastre de muncă, de pe pozițiile noastre sociale, din locurile unde trăim, să devenim, fiecare dintre noi, mici apostoli. Dar nu numai cu limba și cu gura, ci și cu faptele și viața noastră. Ca văzând cei din jurul nostru bucuria creștină pe care o trăim noi și suntem în stare să o împărtășim și altora, văzând exemplul nostru, să-și pună și ei întrebarea: „Nu cumva Sfinții aceștia, Petru și Pavel, la care creștinii se închină, pot fi exemple bune și pentru fiecare dintre noi și suntem datori cu toții să le urmăim credința?”

Să-i rugăm, așadar, pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel să mijlocească la Dumnezeu pentru noi astăzi, la ziua lor și în toate zilele vieții noastre, iertare păcatelor noastre, sănătate trupurilor și mai cu seamă sufletelor noastre. Bindecuvântare în familiile noastre și în viața noastră, ca trăind viața aceasta creștinește să o dobândim și pe cealaltă. Amin. (Sursa: doxologia.ro/viata-bisericii/predici/predica-la-sfintii-apostoli-petru-pavel, PS. Sebastian Ilfoveanu, Glasul Bisericii nr. 5-8, 2005).

† PAROH: Preot Daniel Tăranu † Telefoane: 0740.133.820, 0754.325.065 †

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știiri.